

[Indenrigsministeren.]

målet om Helsingør havn, hvor interessant det end kunne være. Det er for så vidt ikke mig, det er min kollega, der har med visse af disse ting at gøre, og det lader jeg altså ligge ved denne lejlighed.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til hr. Sigsgaard, vi har tidligere drøftet det, men der er visse ting, som jeg gerne ville føje til her ved anden behandling.

Der har været rejst et spørgsmål, som selvfølgelig er af stor vigtighed — ja, det er mange af dem — spørgsmålet om byrdefordelingen, om kommunernes stilling over for statsmagten. Alt det er i fuld gang, og jeg håber, at arbejdet hurtigt kan skride frem. Det sidste spørgsmål, jeg gerne vil omtale, er amtsinddelingen. Så vidt jeg er orienteret, regner man med, at man, hovedsagelig på frivillig grund selvfølgelig, arbejder sig ned fra de 1.400 kommuner, vi har haft, til et antal kommuner under de 300 eller omkring de 300. Alene det at ændre noget så omfindtligt og sårbart, som kommuneinddelingen jo gennem alle de mange år har været, er selvfølgelig en uhyre vanskelig opgave, i hvert fald hvis man skal gøre alle tilpas, for det kan man ikke. Men det problem, der ligger tilbage, som man også har kaldt på her ved denne lejlighed — på en ganske naturlig måde — er spørgsmålet: hvad med amtsinddelingen? Hvordan ligger det nu? Der kan jeg sige så meget, at der er jo visse beføjelser i den lovgivning, vi arbejder efter, til at reducere amternes antal. Men med den drøftelse, der allerede nu er i gang med hensyn til, hvor mange amter vi skal have, er jeg overbevist om, at det må gå på den måde, at der kommer et lovforslag fra ministeriet til folketinget, således at ministeriet ikke ved den lovgivning, vi har nu, ændrer billedet; man kan let komme til at gå noget længere, end loven strengt taget tillader. Derfor tror jeg, vi må indstille os på at få et samarbejde om denne meget vigtige ting. Jeg ser det på den måde, at — jeg vil ikke sige kun — det bedst kan ske, hvis folketinget får et lovforslag og et udvalg vil behandle det og gå i dybden med det; dér ligger mange problemer. Jeg skal ved denne lejlighed ikke skjule, uden at jeg har taget noget standpunkt, at jeg er overbevist om, at skal vi styrke det kommunale selvstyre — og det er

det, vi skal gøre — så er en af de ting, som man nøje skal overveje, hvorledes man skaber mellemløbet mellem statens administration og primærkommunens administration, altså amtsinstitutionen. Jeg tror, det er overordentlig vigtigt, og derfor har jeg gerne på foranledning af det, der har været sagt, føjet disse bemærkninger til.

Hans Hækkerup: Uanset de bemærkninger, der er fremført af hr. Sigsgaard og hr. Krog Hansen, må jeg fastholde min argumentation imod de 3 af mindretallet stillede ændringsforslag.

Hr. Sigsgaard brugte den argumentation, at vi risikerede efter kommunalreformens gennemførelse kun at få 3.000 kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Den tror jeg ikke på. Regnestykket er galt. Vi får 300 kommuner, og de får næppe i gennemsnit kun 10 medlemmer. Endelig vil jeg gerne sige til hr. Sigsgaard, at hvis man selv i en storkommune kan samle 5.000 stemmer, så kalder jeg det ikke en sekt.

Hauch: Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup fik lejlighed til, mens han var i færd med at takke og rose den højtærede indenrigsminister for ministerens indsats med hensyn til inddelingsloven, at fremhæve, at der var nogle, der ikke kunne vænne sig til og i hvert fald ikke kunne gå ind for tanken i inddelingsloven om, at ét bysamfund normalt skal udgøre én kommune, og det ærede medlem nævnedes i den forbindelse sognerådsforeningerne og amtsrådsforeningen.

Nu skal jeg ikke svare på sognerådsforeningernes vegne, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at så enkel er problemstillingen ikke, som man kunne få indtryk af ved at lytte til det ærede medlems udtalelse. Det mindretal, som i nogle tilfælde er optrådt i kommunalreformkommissionen, respekterer fuldt ud den bestemmelse, som blev indført under det ærede medlems tid som indenrigsminister, men det er spørgsmålet om fortolkningen af den på rette måde, der har givet anledning til tvivl. Men da det ærede medlem trak det frem på den måde, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at der er ikke tale om, at man ikke respekterer lovbestemmelsen; det